

La Festa abans de la tempesta

L'agost té uns ritmes amb poc marge de improvisació i registres difícils d'equalitzar. La setmana de Festa Major els indicadors grimpen pels cims més alts, després vagaregen monòtonament amb repunts de festa grossa geltrunenca i una caiguda en letargia de segona quinzena que no ens abandonarà fins tornar a feinejar. Una sinuosa estiuença poc amable pels grans debats i amb rutines ben fixades. La valoració de la Festa Major és una de les més nostrades. Vet aquí un clàssic. Posem en crisi el model de Festa i el programa es qüestiona any rere any, però any sí any també, la Festa sobreviu i es supera. Els indígenes tenim tendència –per excés d'informacions, implicacions i pretensions– a acarnissar-nos i filar massa prim. A les recurrents lletanies de mitjans escrits i digitals s'hi afegeixen les més modestes i inevitables valoracions de urgència a peu de carrer: “–I doncs, que t'ha semblat aquest any la Festa Major ?”. Per descomptat, un programa tant dilatat no tindrà mai la complaença absoluta dels aborígens. Que si la cercavila massa llarga, que si el castell de focs fluixet, que si els Bordegassos no van descarregar el quatre de vuit, que si els versots dels Diables massa barroers, o que si la Mulassa em mirava malament ! ...

La cosa sempre anirà coixa d'una o altra banda. També en això es bo de prendre distància i contemplar-ho amb la virginitat d'un foraster. Aquest any, un meu amic bagenc i la seva família han viscut de prop la nostra Festa. Ja us avanço que hem passat amb nota alta. Amb ànim d'evitar tot intervencionisme em vaig limitar a donar-li quatre coordenades bàsiques per entendre la festa: què culleres son això dels pabordes, el perquè de la lloança a la Mare de Deu de les Neus o una guia ràpida per interpretar diversos balls populars. Vaig passar per alt alguna recomanació i això va fer que amic i família trenquessin la uniformitat cromàtica del blanc immaculat a l'Ofici solemne del dia cinc. Si algú s'hi va fixar, va ser culpa

meva !. Què hi farem !. Al final, van acabar rendits a la densitat de la festa, aclaparats per la participació a les cercaviles i profundament fascinats per les ballarugues dels nostres gegants. Van marxar redimint-nos de tota insuficiència i imperfeccions. Un servidor, que ja fa temps va reconciliar-se amb aquest model de Festa, convençut que, si cal morir, més val morir d'èxit, vaig festejar l'ensabonada. La meva condició d'espectador a temps parcial –de fidelitat incondicional a la jornada castellera, al convit a la festa, a la cercavila de la vigília o la de l'Imaginari– no em legitima per pontificar en excés, però, què voleu que us digui, a mi tot plegat ja m'està bé. I accepto que ara puguem estar onze mesos donant-li tombs al model, esmicolar-lo i passar-li la garlopa si convé, si d'aquí un any tornem a ser on som. Una Festa major solemne i intensa, potser com a preludi de la tempesta perfecta que s'acosta. També els antics guerres s'abocaven a tota mena d'excessos festius abans d'entrar en batalla.

Potser aquest any la tardor calenta se'ns s'allargui fins el solstici d'estiu. El 11-S, el 9-N, qui sap si eleccions plebiscitàries, les Municipals al maig ... i un anar fent amb masses peces que grinyolen en el dia a dia de la majoria de la gent. Recollint el poc que em queda de resignació franciscana, em centraré en les Municipals de primavera, potser per allò de creure en les possibilitats de modular la realitat més propera. Els pronòstics d'una creixent fragmentació partidista amb un mosaic d'opcions –o serà un trencadís gaudinià ?– pot dur-nos a un escenari de dubtosa governabilitat. Pobre del malalt quan se li amunteguen les diagnosis i, pitjor encara , se li multipliquen els receptaris. Jo que en clau local soc partidari de les polítiques de consens i els governs de concentració: no vols caldo, dues tasses !. Continuo pensant que fa tres anys la ciutat i les circumstàncies demanaven acords amplis, i ara, a les portes d'un escenari més incert, potser aquells acords que no van ser possibles en clau de ciutat potser ho siguin en clau de País. En tot cas, que en els mesos que resten per les

Municipals –si no hi ha contra programació– els nostres governants, oposició i candidats , siguin benèvols i condescendents amb una ciutadania massa castigada pels pecats propis i aliens. Que tots plegats ho sapiguem portar amb dignitat i saviesa i tinguem la mar encalmada, que la caixa dels trons ja es cuidaran altres d’obrir-la.

Venen temps per arremangar-nos i bogar amb força i convicció i, si pot ser, en la mateixa direcció. Ha estat un agost de festa grossa, reposar i oxigenar-se. Ara se’ns gira feina i, com diu un enfilat vilageltrunenc, ens caldrà més sang que son.

Albert Tubau

(Article publicat al Diari de Vilanova l’agost de 2014)